

A GÖRDESZKÁS PAP ISKOLÁNKRÓL VALL

Sokat köszönhetek a ferenceseknek

Harminc év távlatából is örömmel emlékszem vissza az esztergomi ferences gimnáziumban eltöltött évekre. Jó visszaemlékezni tanáraimra, osztálytársaimra, a tanórák, stúdiumok, kimenők és esti szabadidők örömteli légkörére. Az osztálykirándulásokra, a budapesti tánciskolára és színházi előadásokra, a tornateremre, a tornaversenyekre. A Bazilikára, a sok-sok lépcsőre, amely a Bazilika kupolájába vezetett. A reggeli szentmisékre, osztálymisékre, szombat esti elmélkedésekre és gyónásokra.

Ennyi esztendő múltán jól látom, mi mindent köszönhetek egykori iskolámnak. Ha egy cseppnyi humort sikerült megőriznem a szívemben, ezt is javarészt annak a nevelésnek köszönhetem, amit a „Frankában” kaptam. Apró dolgoknak is örülni... Ha baj ér, azért hálát adni, hogy nem nagyobb rossz szakadt reám... A másik emberben: még tanáraimban és osztálytársamban is – Jézust látni... Rádöbenni: nemcsak nekem nehéz sokszor másokat elviselnem... – nekik talán még nehezebb engem... A kisebb-nagyobb fájdalmakat – nem káromkodva, hanem imádsággá átalakítva elviselni... EZT AZ ÉLETFILOZÓFIÁT ferences tanáraink saját példájukkal mutatták meg nekem. Ők törték össze bennem a gyermekkori „papképet”, amely minden lelkipásztort elvarázsolt figurának mutatott. Vilmos atya fizikaórái, Töhötöm atya erőkészállása biológia órán, Márk atya rendszeretetre nevelése, Tihamér atya autóvezetése..., Lukács tanár úr magyarórái, Kékesi tanár úr találékonysága..., olyan kincsek a szívemben, amelyekből ma is erőt tudok meríteni.

Az a kis videó, amely egy 8. osztályos lenti fiatalnak köszönhetően körbejárta a világot, arról árulkodik, ferences tanáraimat utánozva próbálom én is megváltoztatni azt a rossz „papképet”, amely a negyvenéves kommunizmus, ateista nevelés és a mai manipuláló média miatt oly sok fiatal lelkében él. Nem véletlen (hisz ez az isteni gondviselés csúfneve) az, hogy pont augusztus 15-én Nagyboldogasszony ünnepén jelent meg első pozitív hírként a papok éve után. (A papok évében az egyház ellenségei összehangolt támadást indítottak a katolikus anyaszentegyház ellen, leköpdösve, elcsúfítva annak arcát.) Égi Édesanyánk ajándékának látom, hogy engem, egy kis mezei papot választott ki arra, hogy az egyház beszennyezett arcán egy mosoly legyen. Két hét alatt több mint félmillióan töltötték le a Youtube-ról a kis videót – és a hozzászólások 99%-a pozitív volt, jelezve: megtört a jég. Egyházunk elmondhatja kétezer éves történelméről: „*Hátamon szántók szántottak, sok hosszú barázdát hasítottak, mégsem bírtak velem.*” (Zsoltárok)

Szerintem a játék a pedagógiában az egyik legfontosabb eszköz. A játékban felszabaduló öröm által eltörpül a távolság tanár és diák között, szinte néhány perc alatt eléri a pedagógus, hogy felnézzenek rá a tanulók és elfogadják tantárgyával együtt. II. János Pál pápa együtt biciklizett, kirándult, sőt sielt a fiatalokkal, tudva ez többet ér száz hittanóránál.

Sokan kérdezik, miben változott az életem a kis videó után. Csak annyiban lett más az életem: rádió- és tévéműsorokon, újságcikkeken keresztül is köszönhetem paptestvéreimet, a szerzeteseket, püspök urakat s otthoni híveimet. Sőt – hála Istennek – hozzátok is meghívást kaptam, kedves frankások, a tavaszi lelkigyakorlatra. Így már most örül a szívem, hogy csak egy kis idő, és hamarosan személyesen is találkozhatunk!

Lendvai Zoltán, 1984/A